

— Kar, ismételni! — kiáltotta a griff és a hamis teknősbéka újból rázendített. Ebben a pillanatban a távolból kiáltás hangzott: — A tárgyalás megkezdődik!

— Gyere! — kiáltotta a griff és Aliszt kézenfogva elrohant vele, anélkül, hogy a dal végét bevárta volna

— Micsoda tárgyalás? — lihegte Alisz futás közben, de a griff csak ennyit mondott: — Gyere! — Evvel még gyorsabban szaladt, miközben egyre halkabban és halkabban hozta feléjük a szél a dal szomorú szavait:

Levesek di-ísze
Drá-ága lé-é!

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Ki lopta el a tortát?

Amikor megérkeztek a tárgyalás színhe-lyére, a Szívkirály és Szívkirályné trónszéken ültek. Nagy csődület vette körül őket, kis-madarak, állatok, kártyák. Az Alsó a trónus előtt állott láncraverve, két oldalt egy-egy katona őrizte. Tapsifüles közel ült a király-hoz, egyik kezében trombitát, a másikban egy pergamenttekercset szorongatott. A terem közepén asztal volt, rajta egy óriási torta, amely olyan csábítóan mosolygott, hogy Alisznak még a nyála is kicsordult. — Bár-csak hamar vége volna a tárgyalásnak, hogy körülhordják a tortát! — gondolta. De mivel erre kevés kilátás volt, kíváncsian nézegetett körül, hogy az időt valahogyan agyonüssé.

Alisz eddig még sohasem volt tárgyalá-son, de könyvekben már olvasott róla. Örült, hogy majdnem mindenről tudta, hogy mi-csoda. — Ez a bíró, — gondolta magában, — akinek az a hosszú parókája van!

Maga a király volt a bíró. Koronáját a parókája fölött hordta. Ha kíváncsiak vagy-tok rá, hogy festett, nézzétek meg a címké-